

ת"פ 37107/07/13 - מדינת ישראל נגד אדיר דקל

בית משפט השלום ברחובות

09 מרץ 2015

ת"פ 37107-07-13 מדינת ישראל נ' דקל

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אדיר דקל

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עדי סעדיה

הנאשם בעצמו וב"כ - עו"ד דגנית משעלי-ביטון

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כל דו"חות הפעולה, זכרונות הדברים שערכו השוטרים, יוגשו לבית המשפט ויסומנו כחלק מחקירה ראשית וזאת לפי כללי הדין, כלל הראיה, כלל הקפאת הזכירה שבעבר ועוד. בג"ץ 3209/06, שורעפי ואחרים נ' בית המשפט המחוזי בת"א, תקדים עליון 2006(2) 49.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ה, 09/03/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

החלטה

התעודה לא תוגש, משום שיש בה משום הפתעת הנאשם.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ה, 09/03/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהאמור בכתב האישום.

בכתב האישום נטען, כי ביום 16/3/11, העסיק הנאשם שוהה בלתי חוקי, תושב הרשות הפלסטינאית, בשם תורי נופל.

במהלך ניהול ההוכחות, נראה כי נפרשה "חזית מריבה" שבמסגרתה, טען הנאשם כי אכן העסיק את אותו אדם, אולם עשה זאת לאחר שאותו שוהה בלתי חוקי, הציג בפניו אישורי עבודה בישראל.

עיון במסמכים שהוצגו מוביל למסקנה, כי אכן הנאשם העסיק שוהה בלתי חוקי, תורי נופל ולשוהה זה, לא היה אישור עיסוק בישראל, ביום הרלוונטי. ראו בעניין זה ת/6, ת/7 ועדות הנאשם.

ואולם, קיים ספק בכל הקשור לשאלה, האם אותו שוהה בלתי חוקי, הציג בפני הנאשם מסמכים, הנחזים ללמד כאילו הוא רשאי לשהות בישראל ולעבוד בה.

הנאשם העיד בבית המשפט, אני מקבל את עדותו, ולא מצאתי ראיה אחרת, שבכוחה לקעקע את עדותו, בכל הקשור לשאלת המודעות.

הנאשם מסר בעדותו כי אכן העסיק את אותו שב"ח, אולם בשתי הזדמנויות שונות, הוא ראה מסמכים המתירים לאותו אדם לשהות בישראל ואפנה בעניין זה, לעמוד 8, שורות 14 - 21, שורה 32, עמוד 9, שורה 2 והלאה.

הנאשם מסר את עיקר גרסתו, גם בהודעתו במשטרה - ת/1, ואפנה בעניין זה לשורה 2 והלאה, שורה 14 והלאה, 19.

הנאשם מסר את גרסתו, באופן מידי וזו תועדה בדו"ח הפעולה - ת/3. ציטוט: "מסר שהעובד שלו בסדר ורק שכח להביא תעודה".

כמו כן, תועדה גרסתו הראשונית בדו"ח העיכוב ת/5. ציטוט: "הבחור שלי הביא לי אישור שהוא מתחתן עם ישראלית והראה לי מסמך שמותר לו לעבוד. אם הייתי יודע שאסור לו, לא הייתי לוקח אותו".

יצוין, כי ההיתכנות שלאותו שב"ח, יש אישור, היא סבירה, ודי אם אפנה בעניין זה ל- ת/7, המלמדת כי במועדים אחרים, יכול היה אותו אדם להיכנס לישראל.

המאשימה לא הביאה לבית המשפט, לעדות, את אותו שב"ח, אשר ימסור עדות, השוללת את גרסת הנאשם. היא יכולה היתה לעשות כן, ולהעידו, שהוא מעולם לא הציג לנאשם אישורי שהייה והעסקה בישראל.

מחדל זה של התביעה, ראוי שירבוץ לפתחה.

שברירי הגרסאות של השב"ח, שמוצאות ביטויין במוצגים שונים, וכן באמרות של עדת תביעה, שנשאלה בחקירה נגדית, בפרוטוקול, הן גרסאות מפי השמועה, אינן קבילות, ובית המשפט לא יעניק להן כל משקל.

אכן, סעיף 12א' (ד) (1), לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, קובע: "מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים קטנים... והוכחה מודעותו לכך שהלן, העובד... הוא תושב זר, עליו הראיה שהמעשה נעשה באחת מאלה (א), לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים... (ב) בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין..."

סעיף זה מעביר את הנטל להביא ראיה סותרת, לנאשם.

במקרה העומד בפני, די בעדותו של הנאשם, ששכנע אותי, באמרותיו המידיות, כפי שפירטתי לעיל, בכדי ללמד, שלמרות שידע כי הוא מעסיק את תושב האזור, הוא בדק שבידיו מסמכים, ולא חשד, או עצם את עיניו, באופן כזה המוביל למסקנה כי היתה קיימת ברשותו מחשבה פלילית, כנדרש להרשעה בסעיף 12א' (ב) לחוק.

אין מצופה ממעסיק, לבצע חקירות עומק, בירורים יוצאי דופן, ודי אם יבקש לראות אישור, האישור יוצג בפניו, ועל המאשימה להוכיח אחרת, כדי לסתור את הספק הסביר, במקרה שלפני, היא לא עשתה כן, לא הביאה את אותו שב"ח לעדות, לא ביצעה פעולת חקירה לתפוס את אותו אישור (ראו עדות רס"ר שירה ביאר, עמ' 5, שורה 30, עד עמ' 6, שורה 2).

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשם מכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ה, 09/03/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

אתי כהן

הוקלד על ידי אתי כהן